

Wat een drukte

Veel mensen zeggen dat ze druk zijn. Ze hebben geen tijd om tot rust te komen. Mijn vader is daar tegen. Hij vindt die drukte niet nodig. Mijn vader is anders. Hij doet niet aan die drukte mee. Elke avond is hij gewoon thuis.

Wij hebben nogal wat dieren. We hebben schapen en geiten. Er is ook een konijn en er zijn kippen. Mijn ouders kunnen alles zelf maken. Achter ons huis staan schuren en hokken. Mijn vader heeft die zelf gemaakt. Alle dieren moeten verzorgd worden. Ze moeten op tijd eten hebben. We laten vaak onze oude honden uit.

Maandag misten we een geit. Hij was er alleen vandoor gegaan. Even waren we bang dat hij echt weg was.

Mijn ouders willen ook nog een haan. Dan komen er deze lente weer kuikens. Ik help ook al een beetje mee. Ik vraag altijd alles aan mijn moeder. Je moet immers veel van dieren weten. Ik breng water naar de kleine dieren. Als ik later groot ben, wil ik ook zo leven. Maar soms vind ik al die dieren ook wel een drukte.

Ze moeten altijd mij hebben

Het is nog winter, maar ik hoop dat het gauw weer zomer wordt. De planten en bloemen gaan dan weer groeien. Het blijft langer licht en het is lekker warm buiten. We eten dan weleens buiten. Als er iemand is die dat leuk vindt, dan ben ik dat wel.

Toch is het 's avonds niet altijd zo prettig. Soms heb ik last van de muggen. Ik smeer mij wel in met iets vettings. Maar zo gauw ik buiten ben, nemen ze me te pakken. Vooral als het een paar dagen warm is geweest, begint het. In de middag gaat het nog wel, maar daarna zoeken ze me op.

Waarom moeten ze altijd mij hebben? Ze denken misschien dat ik alleen maar lekker bloed heb. Meestal vinden ze wel een plekje om te steken. Het lijkt wel alsof ze op de loer liggen. Elke dag krijg ik wel een beet van een mug. Ik zou beter de hele dag binnen kunnen blijven. Soms heb ik er schoon genoeg van en vlucht ik naar binnen. Alleen als ik aan het buiten spelen ben, gaat het nog wel. 's Nachts kunnen de ramen ook niet zomaar open. We hebben voor ieder raam een hor. Op die manier kan ik in elk geval rustig slapen.

Vroeger was dat met m'n vader ook al zo. Hij heeft er nu weinig last meer van. Ik hoop maar dat ik er later ook minder last van heb.

Een verhaal van vroeger

Oma vertelt:

Toen ik elf jaar was, was er in ons land oorlog. De Duitsers hadden ons land zomaar bezet. Ik woonde toen in het westen van het land. Daar was het in 1944 erg koud en er was bijna geen eten meer. De meeste mensen wisten niet waar ze nog voedsel konden kopen.

Mijn vader was de hele dag op pad om eten te zoeken. Hij liep dan langs de boeren om te vragen om voedsel. Hij bleef steeds langer weg, want het werd erg moeilijk om ergens voedsel te krijgen. We kregen steeds minder te eten. Op een avond zaten we thuis op mijn vader te wachten. Hij was dit keer erg laat. We hadden alleen een stukje droog brood gehad die dag. Mijn broertje huilde en ik snikte. Mijn vader kwam maar niet terug. We wachtten al een halve dag op hem.

„Ik weet een verhaal,” zei m’n moeder. „Het gaat over een land waar ik zelf een keer ben geweest. Het is echt waar want ik heb het zelf gezien. In dat land groeien koekjes aan de bomen en komt er ranja uit de kraan. Als het sneeuwt dan is dat suiker.” Ik vergat de honger en wilde heel veel over dat land weten. Net voordat ik in slaap viel ging opeens de voordeur open en kwam mijn vader weer thuis. Hij had geluk gehad en had weer eten bij zich. Het was zoveel dat hij de volgende dag niet weg hoefde.

Oma zegt: „Dat verhaal over dat snoepland weet ik nog steeds en ik denk er nog weleens aan als iemand van jullie zegt dat je toch zo’n honger hebt.”

Waar lees jij graag over?

Elke week lees ik wel een of twee boeken. Meestal leen ik ze, maar ik heb zelf ook al veel boeken. Ik heb kleine boeken, grote boeken met woorden en plaatjes en boeken waar alleen woorden in staan. Er is een boek bij dat nog te moeilijk is voor mij. Het gaat over koeien, maar dat zegt me nog weinig. Het papier van dat boek heeft een gele kleur.

Als ik jarig ben kopen mijn ouders ook vaak een of twee boeken voor mij. Naast mijn bed is een plank waarop de boeken staan. Ik denk dat mijn plank met boeken wel een meter lang is. Ik lees meestal voordat ik ga slapen. Mijn moeder heeft vaak het idee dat ik nog niet slaap en nog met iets bezig ben. Als ik het geluid van mijn moeder op de trap hoor, doe ik meteen het licht uit.

Mijn twee vrienden lezen ook veel. Soms ruilen we boeken met elkaar. Ook de meester op school leest elke dag voor.

Naast het lezen zit ik ook nog op judo, zoek ik stenen en luister ik graag naar muziek. Zelf een boek schrijven lijkt me ook wel leuk. Ik weet al waar dat over moet gaan. Het zal gaan over iemand die door het ijs is gezakt en wordt gered. Ik kan daar wel over schrijven, want ik ben zelf een keer door het ijs gezakt. Dat vergeet ik nooit meer.

Het feestje

Neem laarzen mee en een trui.

Dat stond er op de kaart van het feestje van Fransje. Fransje was jarig en zeven kinderen uit zijn groep mochten op zijn feestje komen. Het feestje was op een woensdag.

Om half twee waren ze er. Eerst kregen ze iets te drinken en te eten. Dat smaakte heerlijk. Toen elk kind wat had gehad zei de mama van Fransje: „Nu gaan we weg. We houden een speurtocht in het Loetbos.” Het was mei en de bomen hadden al groene blaadjes en ze zagen zelfs een fazant. Er werden drie groepen gemaakt. Vanaf half drie ging de eerste groep op pad. Aan de bomen hingen gele strikken. Die strikken moest je volgen. Je hoefde niet hard te lopen had de vader van Fransje gezegd. „Pas wel op voor de wortels van de bomen, want daar kun je gauw over vallen.”

Om vier uur was de eerste groep alweer terug. Alles was goed gegaan. Ze hadden een opdracht uitgevoerd en een appel gehad. Om half vijf was de tweede groep binnen. Om kwart over vijf was de derde groep nog niet binnen. De vader en de moeder van Fransje maakten zich zorgen. Er kon immers wel iets gebeurd zijn. Het duurde nu al zo lang. „Ik ga ze zoeken,” zei de vader van Fransje. Hij liep alle gele strikken langs en op de helft van de tocht zag hij het groepje bij een haasje staan. Ze hadden er niet aan gedacht dat ze verder moesten lopen. Ze renden al een half uur achter een haasje aan. „Kom op, ga mee, we gaan terug naar de groep.” Hij was allang blij dat er niets ergs was gebeurd.

De bankroof

Jarenlang was het rustig in het dorp op het platteland, maar vanmorgen stond het volgende bericht in de krant.

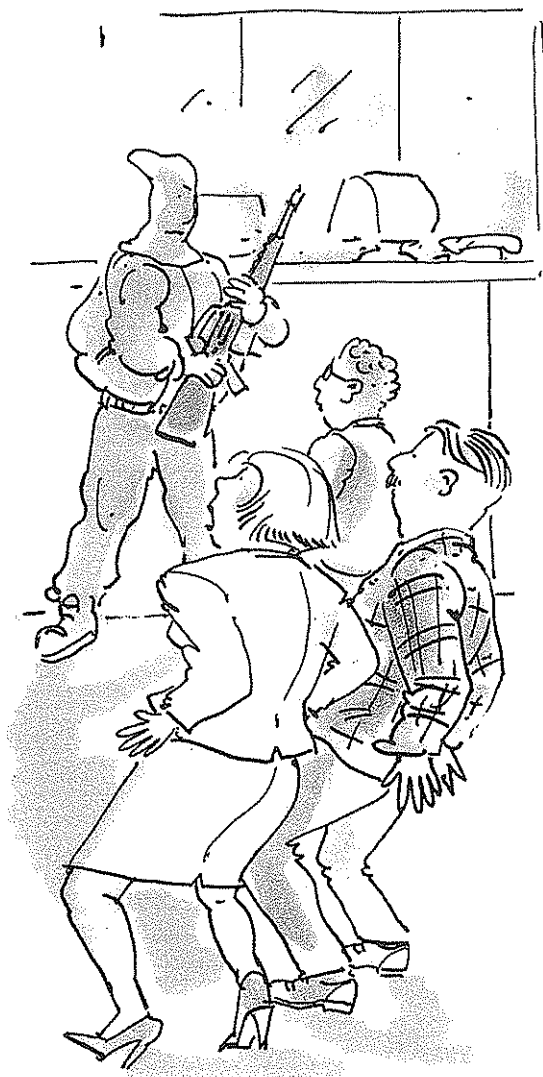
Donderdag is de bank van Achterveld beroofd.

Toen de bedienden om acht uur 's ochtends de deur open wilden doen, kwam er opeens een man in een donkergroen pak aan. Over zijn hoofd zat een nylonkous. De man duwde de bedienden gewoonweg naar binnen en eiste geld. Met een reusachtig geweer bedreigde hij ze.

Ze moesten tegen de vensterbank gaan staan en mochten geen stap vooruit of achteruit doen. De meesten verstijfden van schrik. Toen de bankrover wat geld had gekregen en iets hoorde rammelen aan de voordeur, ging hij ervandoor. De mensen van de broodjeszaak naast de bank en die van de kledingzaak en de boekwinkel aan de overkant hadden het gezien.

's Avonds heeft men de rover gepakt. Hij reed te hard op de snelweg en viel daardoor op.

Er is zelfs geschoten en de man is in het ziekenhuis terechtgekomen, maar van het geld is nog niets terug.

Het laatste moment

„Wat is het nog een zwijnenstal op je kamer,” zegt mijn moeder. Ik kijk rond en vind dat het nog wel meevalt. Over een uurtje wil m’n vader vertrekken.

Op het laatste moment moet er bij mij altijd nog veel gebeuren. We gaan op reis naar Oostenrijk. Dat doen we ieder jaar. Ik zou ook wel naar een palmenstrand willen.

Mijn zusje is al helemaal klaar. Haar koffer en haar poppenhuis staan al bij de deur. Die kleine krullenbol zit voor de deur en kijkt rustig in een prentenboek.

Mijn ouders nemen altijd veel eten mee naar het buitenland. Blikken met Nederlandse groenten en kippensoep, flessen bessensap en pruimensap en perensap voor mijn zusje. Van geitenkaas houden ze niet. Als ik naar buiten kijk, zie ik mijn vader in de tuin staan bij de rozenstruik en de berenklauw. Hij loopt naar het hondenhok en het kippenhok. Uit het kippenhok haalt hij drie eieren. Mijn vader haalt ook de laatste aalbessen van de bessenstruik. Hij ziet me voor het raam en roept dat ik niet moet staan te kijken, maar verder moet gaan met het pakken van mijn spullen. Dat doe ik dan ook maar. Ik moet nog een platenbon en een boekenbon opruimen. Mijn prullenbak moet ik ook nog leeggooien. Net voordat mijn vader een beetje bozig begint te worden, ben ik klaar en kunnen we vertrekken.

Een veel te warme zomerdag

In de maanden juni, juli en augustus kan het erg warm zijn. Het is dan niet alleen buiten te heet om wat te doen, maar ook binnen is het te warm. Mijn ouders laten het zonnescherf dan wel zakken, maar het blijft te warm. Ik kan niet goed tegen die warmte. Mijn zusje wel. Die blijft heel rustig en zegt dat ze het niet warm heeft. Dat vind ik beregoed. Dat zou ik ook wel graag kunnen. Soms heb ik zo'n last van de warmte dat mijn moeder mij een knorrepot noemt.

Mijn zusje blijft echter met die hitte een schattebout. Buiten mag je niet te lang in de zon. Dat is niet goed voor je huid, maar je kunt ook een zonnesteek oplopen. Je kunt je dan wel helemaal insmeren, maar zonnebrand kun je niet voorkomen. Ik loop de hele dag met een zonnebril op, want als ik maar even in de richting van de zon kijk, heb ik het idee dat ik stekeblind word.

Ons kleine zwembad is op hete dagen boordevol. Ondanks die drukte ga ik toch iedere dag naar het zwembad. Het liefste lig ik de hele middag in het pierebad. Omdat ik hoogtevrees heb, ga ik nooit van de duikplank af.

De hele buurt is in het zwembad te vinden. Zelfs de groenteman heeft de zaak even dichtgedaan. Niemand eet er op zo'n warme dag nog rodekool, groentesoep of paddestoelen.

Op deze warme dagen hoop ik dat het 's avonds nog wat afkoelt, maar soms blijft het dan ook nog zo drukkend heet. Op die momenten verlang ik naar zo'n heldere winteravond waarbij het buiten lekker fris is en je kunt genieten van de maneschijn.

De rondvlucht

Vorige week werd mijn vader veertig jaar. Hij wilde zijn verjaardag eens anders vieren en daarom gingen we er een hele dag op uit. We wisten niet waar we naartoe gingen, maar toen we in de buurt van Schiphol kwamen, werd het duidelijk. We zouden op de luchthaven gaan kijken. Het klapstuk kwam echter nog: we gingen niet alleen kijken, maar ook vliegen. Ik sprong zo hoog de lucht in, dat het leek alsof ik al aan het vliegen was.

We stapten in een Fokker, en ik vond dat het vliegtuig vanbinnen op een bus leek. Ik mocht bij het raampje zitten en al snel stegen we op.

Wat leek alles klein van bovenaf. De kerken hadden torentjes en je kon de lammetjes in de wei bijna niet zien, zo piepklein waren ze. In het bos zag ik dennetjes en de mensen waren net poppetjes.

Over de weggetjes reden kleine wagentjes en bij een boerderij zag ik een mannetje. „Dat is de boer,” zei mijn vader. Bij de boerderij liepen ook varkentjes met biggetjes. De grote brug over de brede rivier was nog maar een bruggetje. Het was prachtig. Veel te gauw landden we en kwam er een eind aan deze leuke dag.

Toch wel gevaarlijk

Nog bibberend zit ik op de bank met een deken om mijn schouders. Ik kom net uit bad en zit met een beker warme melk in mijn hand. Vanmiddag heb ik iets vervelends beleefd. Ik zit op de basisschool en op woensdag ben je dan 's middags vrij. Om half twee was ik bij m'n vriendin Angela. Ze had op haar verjaardag een rubberboot gekregen. Vandaag gingen we samen met de boot varen. We liepen een eindje met de boot en op een mooi plekje lieten we hem te water.

Angela kan al beregoed roeien en we gingen dan ook nogal snel vooruit. Soms rustten we even uit en lagen een momentje tegen de kant. In het water zagen we kikkerdril. Na een poosje kwamen er ook spinnetjes in de boot.

Soms gingen we onder een bruggetje door. Onder een van die bruggetjes gebeurde het. We waren er nog maar net onder en toen hoorde ik een luid gesis. „Oh,” riep Angela. „De boot is lek.” We roeiden zo hard we konden naar de waterkant. En ja hoor, er zat een stuk prikkeldraad aan de boot. We zagen een paar flinke gaten in het rubber. In het water zagen we luchtbelllen naar boven komen. Vlak voor de kant kwam er water de boot binnen en zo werden we toch nog helemaal nat van het slootwater. Ik zit nu nog na te bibberen.

Naar de schouwburg

Donderdag mocht ik met mijn vader en moeder naar de schouwburg. De voorstelling begon 's avonds om acht uur. Ik was heel benieuwd hoe het zou zijn. Toen we aankwamen, moest ik eerst m'n jas afgeven. Daarna gingen we een reusachtige zaal in. Onze plaatsen waren voorin. Voordat de voorstelling begon, was er muziek te horen. Toen alle mensen zaten ging het zaallicht uit. Het doek ging open en we zagen een kamer in een prachtig paleis in Griekenland. Er hingen mooie, nieuwe, groene gordijnen in het paleis. Het was een rommeltje op het toneel. Het toneelstuk ging over twee prinsen. Ze waren jarenlang opgevoed door een boze stiefmoeder.

De echte moeder van de prinsen was het land uitgezet. Op de achttiende verjaardag van de prinsen ontdekten ze dat ze bedrogen waren. Deze prinsen hadden geen leuke jeugd gehad. De jongens vroegen zich vaak af waarom ze geen goede moeder hadden.

Heel handig lokten ze de boze stiefmoeder in een grote kooi, waar ze alleen nog een emmertje water kreeg.

Toen was het uit.

Niemand had last van plankenkoorts.

Die ene prins was een klein jongetje. Vooral de moeder van de prinsen speelde erg goed. Ze liep zo sierlijk, dat ze wel een echte koningin leek. Na afloop van de voorstelling gingen we nog een hapje eten in een broodjeszaak. Ik vond het een heerlijke avond, en het mooiste was dat ik pas om half elf in bed lag. Voordat ik ging slapen, keek ik nog even in mijn prentenboek. Dat ging over iemand op een palmenstrand die geniet van de zonneschijn.

